Er is een tijd van
komen en gaan,

1980.

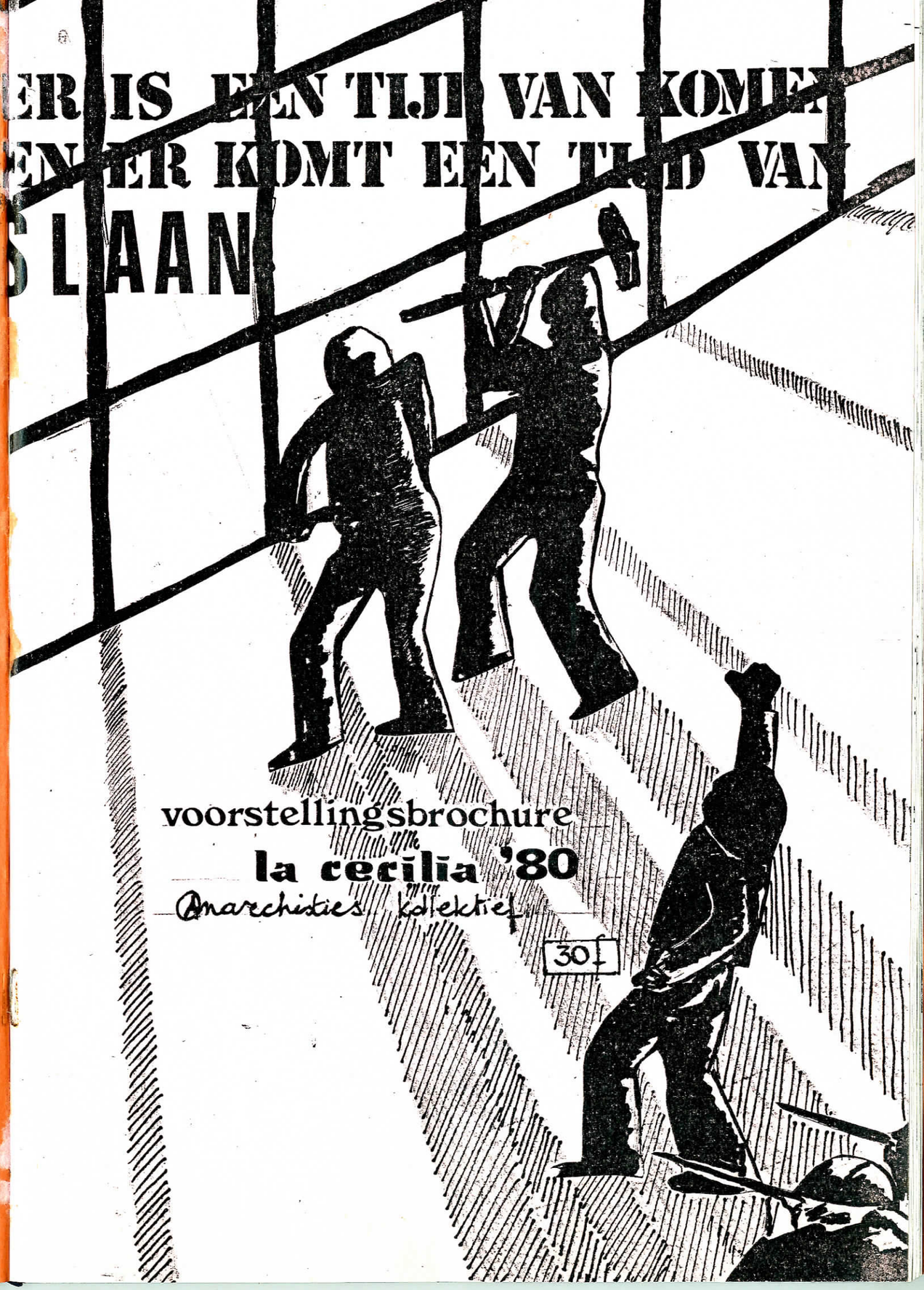

voorstellingsbrochure

la cecilia '80

Anarchistiese kollektief

30 f

GOEDE MORGEN

folio A CECI 1410

Dat er zeer veel vormen van anarchisme bestaan weet iedereen onderhand al wel.
Die diversiteit is ook in la Cecilia duidelijk merkbaar en zal naar voor komen in de teksten die hierna volgen.
We willen ons kollektief en onze aktiviteiten aan de hand van deze brochure voorstellen.
Ieder die wilde heeft een tekst geschreven waarin zij (hij) haar (zijn) anarchisme verduidelijkt of de werkgroep waarin zij (hij) zit voorstelt.
Eventjes een opsomming van de verschillende werkgroepen die La Cecilia op dit ogenblik onder haar vleugels heeft:

-de subgroep "Autonomie" die het probleem van het geweld uitdiept en ter discussie stelt
-enkele mensen die zich gaan bezighouden met werkethiek
-de krakers
-werkgroep kommunes
-hasj-vrij kommité

Het feit dat er verschillendegroepen zijn wil niet zeggen dat we het oneens zijn met elkaar. Wij willen gewoon de verschillen die er zijn niet verbergen of wegmoffelen. Trouwens diversiteit is geen zwakheid. 'Doordat tolerantie, vrijheid en individuele verantwoordelijkheid hoog aangeschreven staan in het anarchisme, kan het niet anders dat de meningen, of hoe de maatschappij er eigenlijk zou moeten uitzien fel uiteenlopen. Een voortdurende discussie terzake is niet alleen onvermijdelijk, maar ook wenselijk.'

NOG MEER OVER HET WAT
HET HOE
HET WAAROM
HET WEL en
HET WEE

VAN LA CECILIA

OP DINSDAG 28 OKTOBER OM 21h IN 'T STUC

Dok. Vrij Soc. nr. 1410

CRASH THEM!

WEERSTAND BIEDEN VERDOMME !!!

Steeds weer opstaan tegen de druk
tegen de opkomende machten

van boven
van onder
van links
van rechts
van binnen
van buiten

CRASH THEM

ACT I , vers in Leuven, maar toch reeds gevuld met de geest van 'het Anarchisme'. De geest wel te verstaan, want mijn anarchisme bestond vooral uit datgene wat was blijven hangen na het lezen van een reeks werken over de zogenaamde 'traditionele' anarchisten. Proudhon, Bakoenin, Malatesta, Kropotkin... Via de boekjes van Guérin en Constandse ontmoet ik die krachten en linkse denkbeelden die streven naar een vrijheidslievend socialisme, waarin het individu niet langer als een produktiekracht gezien wordt. Dit socialisme sprak me zo aan omdat autoriteit en macht er zoveel mogelijk werden vervangen door zelfbeschikking en persoonlijk initiatief. Naïef kan je het noemen, en utopisch was het ook.

, Vijf jaar werken in en rond de ecologische 'beweging' bracht me een afkeer tegen het streven naar materiele luxe bij en een optie voor creatieve soberheid. Het leven in een 'soort' landcommune leek me de beste weg maar het lef om ermee te starten ontbrak nog.
En steen, beton en stank komen alsmaar dichterbij ondanks protest.

, Leuven dus, waar je vlug wordt aangevallen in je ideeën door bv. Amadezen die je soms zelfs tijdens je Alma-eten trachten te verbluffen met citaten uit Marx en Lenin. 'FUCK OFF' zeg je, want je voelt dat ze op een of andere manier je vrijheidsstreven trachten in te kaderen. Onwillekeurig denk je aan de miljoenen eenvormige chineesjes in hun blauwe pakjes op weg naar hun werk.

, Skal bestond toen nog met zijn werkgroep 'Anarchisme'. Wat pamfletten, enkele -ludieke- akties en enkele voordrachten. Veel aarde bracht het zeker niet aan de dijk, temeer omdat in het aktiekommitee van de 10.000 van het ene kompromis naar het andere werd gewandeld.

ACT 2 , heel wat teorietjes vervagen en ik krijg harde klappen in mijn opvattingen.

machte-loosheid
waarde-loosheid

En dan die verschrikkelijke betoging in Brussel tegen de atoomraketten. Zo maken ze je hard en kompromisloos. Zo besef je dat er zelfs met een massabeweging niets fundamenteels te veranderen valt Dan voel je je hand reeds vlugger naar een steen grijpen.

- ISOLATION -

ACT 3 , en nu? Anarchisme? Louter een poging tot een autonome levenshouding. Een bepaalde wijze van benaderen van mijn omgeving, een streven naar een 'dekolonalisering' van het dagelijkse leven. Een weerstand bieden aan de zachte en de harde machten die je proberen in te palmen.
Wel steeds met het solidariteitsprincipe uit het socialisme in mijn achterhoofd, want het zogenaamde anarchisme dat enkel steunt op individuele vrijheid leidt naar een louter libertalisme, en dat is een vrijheidsfilosofie die langs twee kanten snijdt en in zijn uitoefening heel autoritair is.

WEERSTAND BIEDEN,

EN WEES NIET TE ZACHT MET HEN

ZE ZULLEN JOU IMMERS OOK NIET SPAREN

AnArchisme 8

louter Individualisme of ook een blauwdruk voor een Nieuwe Maatschappij ?

De onderwerpen waarmee La Cecilia zich het afgelopen jaar heeft beziggehouden, namelijk drugs, kommunes, examens, kraken, aktiestrategieen, arbeid en lust enz... gaven menig waarnemer de indruk dat de vorm van anarchisme die La Cecilia in Leuven tracht te verwezenlijken in feite 'extreem-individualistisch' is, en keer op keer ideeën levert die niet bruikbaar zijn voor een 'nieuwe maatschappij'. Bv. het kan toch moeilijk dat iedereen huizen kraakt, een kommune is toch maar voor enkelen haalbaar, je kan examens toch niet afschaffen... Voor sommigen is dit anarchisme te utopisch, te zweverig, voor anderen is het te marginaal, zonder kontakt met een georganiseerde beweging in Vlaanderen. De vragen die in deze tekst aan bod zullen komen liggen dan ook voor de hand: een omschrijving van ons anarchisme in het licht van deze kritiek!

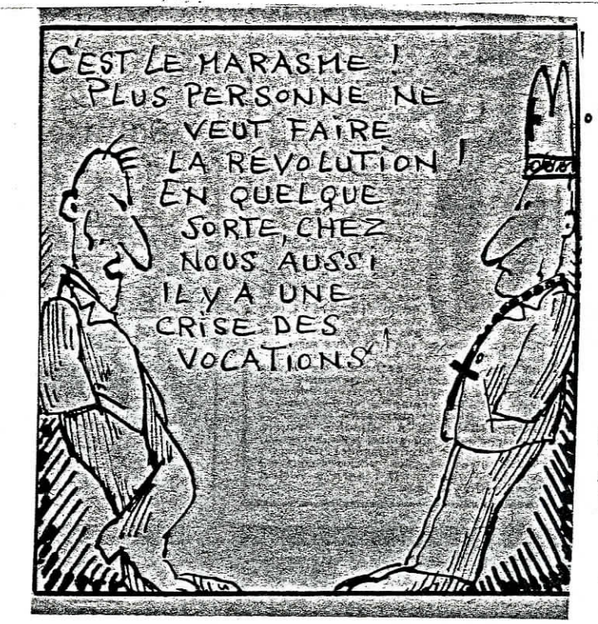

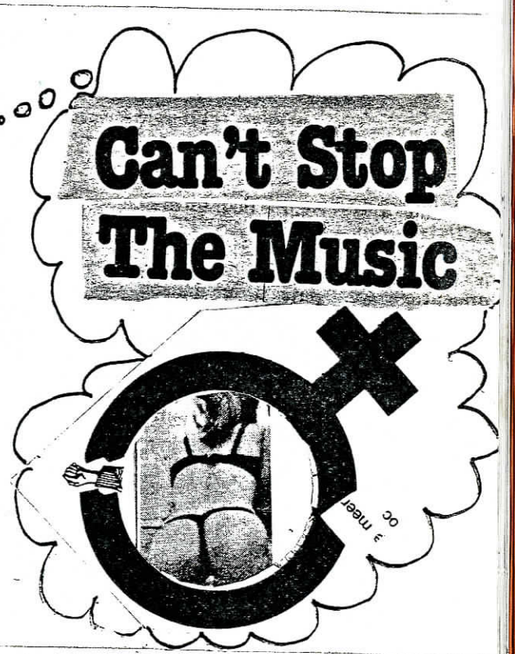

Het individualistisch vertrekpunt dat aan de onze daden ten grondslag ligt is zeker geen monopolie voor het anarchisme. 'Het persoonlijke is politiek' is sinds de opkomst van de vrouwenbeweging een gemeengoed geworden. In zijn persoonlijke gevoelens en omgeving kan men het beste duiden wat er in het kapitalisme fout zit. De vrouw die de onderdrukking van de man voelt in gezin,en sexualiteit, de homo, de pedofiel... die strijden voor aanvaarding van hun levenswijze. Ze beginnen allen hun strijd vanuit een subjectief gevoelde vernedering. Het is een individueel strijden- meestal in groep- ter verbetering van de sociale positie. Zo is ook

5.

WE ZULLEN DOORGAAN...

de arbeider die op straat komt voor loonsverhoging of werkgelegenheid. Studenten die op straat komen tegen de verhoging van het inschrijvingsgeld. Het verschil tussen individualistisch en sociaal blijkt dan te liggen in de grootte van de groep waarvan men deel uitmaakt. Een ander verschil ligt in het feit of men de link kan leggen naar andere bevolkingsgroepen waarvoor men pretendeert op te komen of die alleszins voordelen zullen halen uit de aktie die men voert. Zo bv. de studenten die berekend hebben dat hun strijd tegen de verhoging van de inschrijvingsgelden uiteindelijk de arbeidersklasse tengoede komt. Of de strijd van de vrouwen die voor alle vrouwen lijkt te spreken. Het ultieme is dan zo'n analyse van iemand als Marx die de hele arbeidersklasse het juk van de kapitalisten overboord zag gooien.

Men is dus blijkbaar sociaal als het gaat om een grote groep, als men de link kan leggen met andere bevolkingsgroepen die voordeel halen uit uw aktie, ofwel als het gaat om een grove onrechtvaardigheid. Dat wat verstaan moet worden onder 'sociaal' bevat natuurlijk een bepaalde dosering van elk van deze drie basiselementen.

WAT NU MET ANARCHISME?

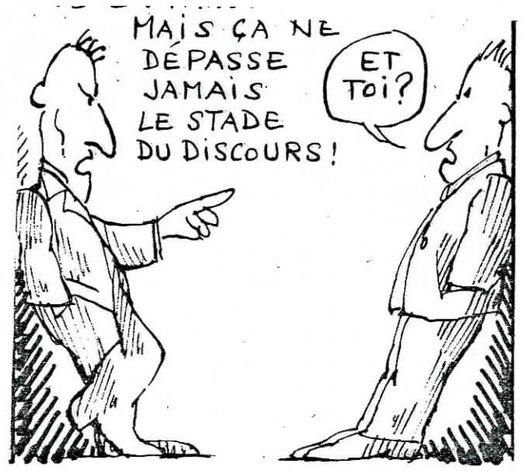

Ik zie het zo dat er in alle aktievormen en -doelen steeds twee lijnen zijn die in elkaar zullen overvloeien. De eerste lijn vertegenwoordigt het individuele en is het 'aan zichzelf werken'. Of in mijn optiek: pogen van je wat te onttrekken aan de grijparmen van het kapitalisme. Die grijparmen timmeren je hele jeugd autoritair op je kop en pogen je in gezin, school en kerk volgzaam en gedwee te maken. Wilhelm Reich heeft al duidelijk gemaakt dat sexueel onderdrukte mensen -dit zijn mensen die sexuele lustgevoelens niet kunnen ervaren omdat ze steeds gepaard gaan met schuldgevoelens- ook het gewenste voer zijn voor autoritaire politieke regimes. En die autoriteit, dat struktureel geweld bestaat in ons belgisch democratisch parlementair systeem ook. Kijk maar eens hoe éénieder 'geleid' wordt naar de veralgemeende prostitutie, waarbij men zijn arbeidskracht gaat verkopen aan iemand anders die er een produkt van maakt waar de eerste niets mee te maken heeft. Een andere weg waar velen toe gedwongen worden, nu uit emotionele redenen, is het huwelijk. De mensen zijn tot konkurrerende individuen opgevoed, dit ook al door het bestaan van het privé-bezit. De psychologische weerslag van dit privé-bezit voor een individu is, dat het individu 'hyper-individueel' wordt. Het kapitalisme is trouwens een individuele overlevingsslag waarbij men moet zorgen dat men zijn privé-bezit op tijd weet uit te breiden. Die kombinatie opvoeding - privé-bezit - kapitalisme maakt dat het zeer moeilijk is voor mensen om met meerderen samen te leven. Gevolg is dat er 'gekozen' wordt voor het huwelijk waar men zijn emoties wat kan aflaten op de eeuwige partner.

Is de eerste lijn dus een wat 'voor zichzelf' zorgen dat je niet teveel gekloot wordt, de tweede is het ontmantelen van al die kapitalistische onderdrukkingsstructuren en vertegenwoordigt dus het 'sociale' element.
In deze tweede lijn trachten we de repressieve elementen van het systeem bloot te leggen en te duiden om dan diegenen die hiermee te kampen krijgen van hun onderdrukking te bevrijden. Voorbeelden zijn de interessen die in het

kollectief aanwezig zijn rond problemen als gevangenissen, psychiatrische instellingen. Ook de problematiek rond drugs situeert zich in deze kontekst.In de heksenjacht op het gebruik van zowel soft (ongevaarlijk) als hard (wel gevaarlijk) drugs legt het kapitalisme heel haar repressie bloot tegen andersdenkenden. Vooral tegen mensen die een levenswijze aanhangen die een duidelijke negatie is van het 'produktief werkende'.

De kombinatie individu-sociaal in het anarchisme, vergeleken met de drie basiselementen die we normaal onder 'sociaal' vinden, geeft enkele merkwaardige dingen te zien: Vooreerst laat de anarchistische visie de onderdrukking 'niet zover komen'. Men voorkomt onderdrukking in gezins- en werksituatie door aan alternatieven te werken. Voor het gezin poneert men de kommune, voor de werksituatie de coöperatief. Ten tweede is er, zoals reeds gezegd, in het 'sociale' van de linkse beweging zeer dikwijls een verkapte vorm van individualisme te merken. Men strijdt voor eigen doeleinden meestal gesitueerd binnen de kapitalistische logika. Dit individualisme wordt dan meestal gecamoefleerd met de verwijzing naar de grote groep, de grove onrechtvaardigheid of het argument dat andere groepen er ook voordeel uit halen. Ten derde is er de praktijkopmerking dat we in de geschiedenis steeds opnieuw kunnen konstateren dat de anarchisten het steeds -zonder enig eigenbelang- hebben opgenomen voor diegenen die het meest verdrukt werden. Natuurlijk is dit 'altruïsme' ook te vinden aan de andere kant, maar dan voor bredere groepen zoals Bal of Amada het opnemen voor de arbeider. En de marginaal? Ook de solidariteit met de revolutionaire bewegingen in de derde wereld zoals het Chili-komitté, Akza... zijn hierbij te rekenen.

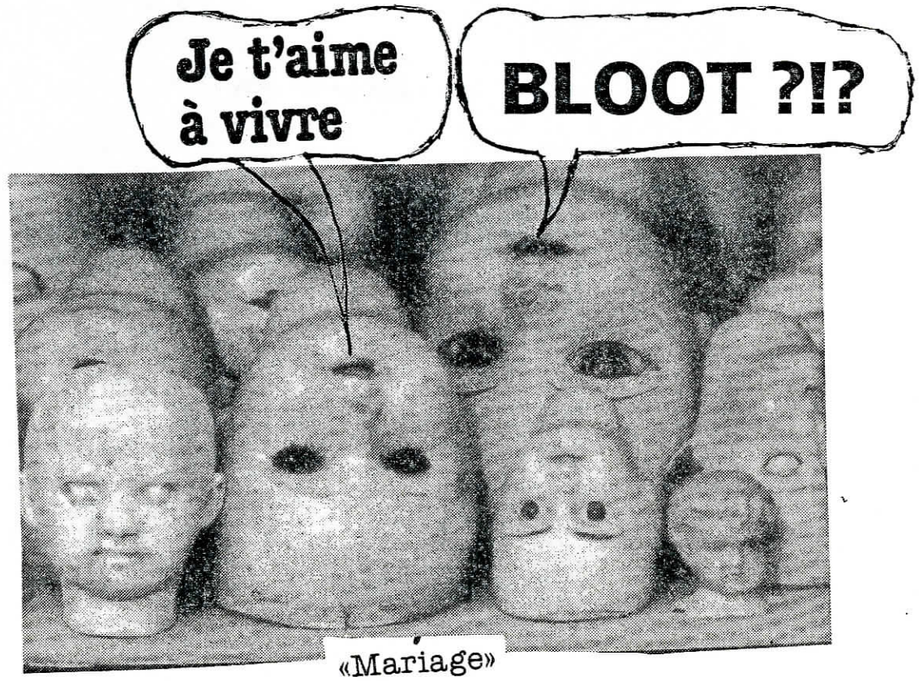

«Mariage»

Is iedereen er wel mee akkoord dat de tweede lijn beantwoordt aan de sociale normen, dan willen we hier ten laatste nog eens wijzen op de sociale aspecten van de individuele lijn.
In de krisistijden na 1973 heeft de hele linkse beweging zich moeten schrap zetten om de 'sociale verworvenheden' te verdedigen. Doch dit soort kritiek wordt op den duur hol zonder het aangeven van alternatieven. Je kan blijven klagen over de werkloosheid, over de politiek van de multinationals. De vrouw kan blijven klagen over de onderdrukking van de man. Je kan blijven klagen over hormonen in het varkensvlees. Je kan blijven klagen dat in dit konsumptiesysteem iedereen alles maar moet ondergaan.
Als je echter in je kritiek geen alternatieven kan geven die ekonomisch en materieel hard te maken zijn, zodat je die MNO's, onderdrukkende gezinnen,varkensproducenten...niet meer nodig hebt, zal je in je kritiek altijd met het zwaarmoedige element blijven zitten dat je 'ze' ondanks alles toch nodig hebt. Dat je afhankelijk van hen zal blijven. Je blijft dan in je werkloosheid afhankelijk van de dagelijkse beschimpingen van oa. de liberale PVV dat doppers profiteurs zijn, terwijl je geen werk kan vinden. Dat is de kracht van de anarchistische denkbeelden: dat een alternatief mogelijk is.

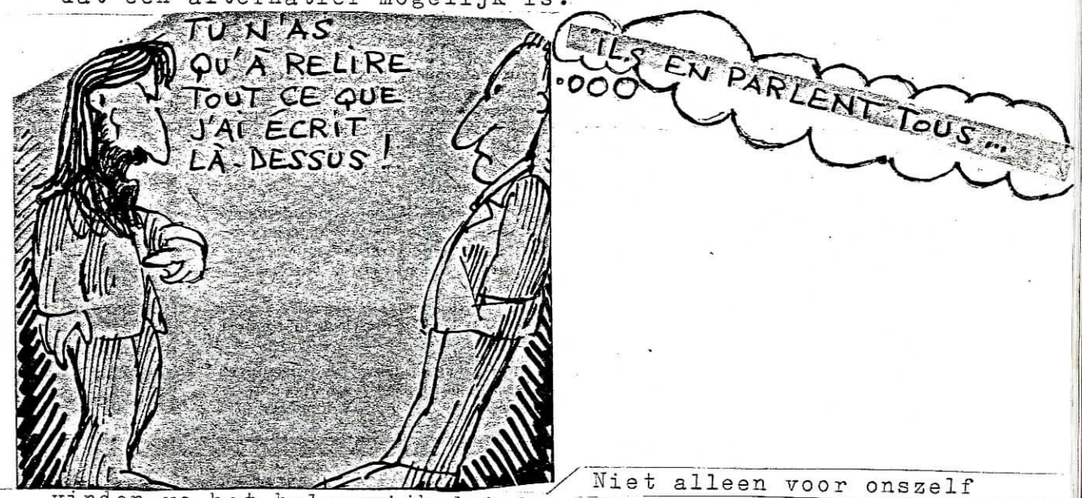

Niet alleen voor onszelf vinden we het belangrijk dat deze dingen zullen lukken, evenzeer voor de zovelen die het ook zouden willen proberen edoch de grote stap niet durven zetten wegens al het vage eromtrent.
Konkrete stappen naar die alternatieve maatschappij kunnen volgens mij groeien vanuit een bepaald soort buurtwerk. Als in een buurt meer samenhorigheid groeit door bv. georganiseerde kontakten zoals een reis, een kroeg... kan er langzaam een identificatie groeien met de buurt. De identificatie 'ik ben van de buurt' kan eventueel die van de buurt overstijgen. Aan de andere kant kan men ertoe komen om de ekonomische behoeften op een efficiente manier zelf te organiseren. Bv. een winkel beginnen waarvan de hele buurt aandelen heeft en de winsten samen deelt. Op die manier kan de kostprijs ook dalen.

Men kan zelfs komen tot het bakken van brood, het zaaien van koren, het gisten van wijn,het kweken van dieren... Allemaal dingen die onder gemeenschappelijk beheer kunnen komen. Langzamerhand kunnen we tot het model van de socialistische maatschappij op kleine schaal komen. Dit kleinschalige is een niet te verwaarlozen aspekt omdat zo het 'diktatoriale' van de grote socialistische voorbeelden ontweken kan worden. Dus theoretisch zou zoiets uit buurtwerk kunnen groeien. Een buurtwerk waarbij de problemen niet door 'kansarme' buurtwerkers geformuleerd worden, maar wel door de mensen zelf. Wie zegt dat er toch produkten van buitenuit moeten komen zoals bv. appelsienen moet zeker weten dat de buurt produkten kan maken in overschot waarvoor ze andere kan ... ruilen.

Ook het kooperatief en de kommune kunnen tot zo'n model uituitgroeien en zij kunnen tonen dat er andere werksituaties bestaan dan die uit de fabrieken...
Dit laten zien dat men de draaimolen kan ontlopen lijkt ons een even boeiende strijd als de strijd tegen de bezitters van de produktiemiddelen. Ons advies is kort en duidelijk: Laat ze stikken in hun geld en werk een eigen samenleving uit. Tracht tegelijkertijd hun machtsstructuren te ontmantelen. En als de kans geboden wordt zullen ook de anarchisten de wapens opnemen tegen hen die ons al eeuwen onderdrukken!
Voorlopig genieten diegenen die het ergst gekloot worden onze prioriteit. Hiertoe rekenen we de strijd tegen kernenergie, kernraketten, gevangenissen, psychiatrische instellingen, de repressie tegen druggebruikers ...

LUC VANHEERENTALS

BERICHTEN UIT DE AUTONOMIE

Onder deze titel wil de subgroep "Autonomie" (voorlopige benaming) een reeks brochures uitgeven en verspreiden, om het idee van autonomie ingang te doen vinden. Natuurlijk ook door propaganda van de daad (aktie) en door onze levenswijze, willen we pogen dit idee te verspreiden.

Het begrip "autonomie" en "autonome beweging" is in ons land in de belangstelling gekomen na de rellen op koninginnedag te Amsterdam, die door "autonomen" opgeeist werden. "Autonomie" en "autonome beweging" vallen niet volledig samen met de afscheidingsbewegingen in bv. Baskenland en Corsica. Het begrip "autonomie" is voor het eerst in Italië ontwikkeld, en heeft een drie-dubbele betekenis.

Autonomia betekent op de eerste plaats de beweging van jongeren en vrouwen, die tussen '75 en '77 voor het daglicht getreden is, en die zich marginaal t.o.v. de arbeidersklasse en de arbeid opstelt. Het is een sociaal veld van - meestal jonge - geproletariseerden, die weigeren te werken, of enkel maar tijdelijk werk aanvaarden, om het nodige geld te verdienen om een leven tegen de arbeidstijd, tegen de tijd van de loonafhankelijke slavernij te leiden. Wanneer zij gedwongen zijn arbeid te verrichten, wordt er aktief verzet tegen deze arbeid gepleegd in de vorm van sabotage. Nochtans bekleedt de fabriek niet meer de centrale plaats in de sociale strijd. Het aktieterrein is verlegd naar de grootstad, de metropool, en heeft nieuwe strijdvormen in het leven geroepen.

<u>Het samenleven in kommunes</u> gebeurt niet meer als een vlucht naar het platteland, in het kader van het "terug naar de natuur", maar vindt voornamelijk in de grootsteden plaats, en dàt d.m.v. <u>kraak-akties</u>. De praktijk van <u>zelfbewustwording</u> (de man/vrouwpatronen, porno,..) is zich gaan ontwikkelen. De <u>kollektieve toeëigening</u> of "<u>proletarisch winkelen</u>" behelst het jatten van goederen in grootwarenhuizen ("Sla in die ruit, neem mee die buit !"). <u>Autoreductie</u> is de weigering om prijsverhogingen van openbaar vervoer, huur, gas, elektriciteit, enz. te betalen. Dit sociaal veld, met haar nieuwe aktie-vormen, is de "Autonomia reale" of <u>werkelijke autonomie</u>.

De "Autonomia esistente" of <u>georganiseerde autonomie</u> is de politieke vertegenwoordiging; het zijn de verschillende georganiseerde groepen die proberen de werkelijke beweging te structureren. (Sedert de arrestaties van 7 april 1979 schijnen deze groepen in Italië in een diepe krisis te verkeren.) Ter verduidelijking : niet alle autonomen zijn georganiseerd in een autonoom kollektief.

Op de derde plaats onderscheidt men de "Autonomia possibile" of mogelijke autonomie, waaronder men de capaciteit verstaat om alles tot uitdrukking te brengen wat er in de "werkelijke autonomie" leeft, om de latente inhoud en de mogelijkheden van de "werkelijke autonomie" tot ontwikkeling te brengen. Kunst en kultuur zijn er de meest belangrijke bestanddelen van. Zo hebben de vrije radio's (o.a. Radio Alice te Bologna), de graffiti, en de ironische slogans (mao-dadaisme), de krisis van de "ernstige taal" (waarin de heren politici en editorialisten zich plegen uit te drukken) erg versneld.Het delirium werd in de orde van de kommunikatie geintroduceerd. Woorden kregen de kracht van molotov-cocktails.

Nu is Italië België niet; wij maken ons geen illusies. De Italiaanse situatie doortrekken naar België is een praktisch onmogelijke taak, en overigens zinloos. Nochtans stellen we vast dat er in de verschillende sociale bewegingen elementen aanwezig zijn die aan de direkte kontrole van de staat en van de politieke partijen en vakbonden ontsnappen, en een autonome richting inslaan. Aldus hebben we de voorbije jaren kunnen vaststellen dat zowel in de arbeidersstrijd, als in de studentenstrijd, de kraakbeweging, en de anti-kernenergiebeweging, geweld een integraal deel geworden is. Wij veronderstellen dat dit fenomeen zich de komende jaren zal uitbreiden, waardoor elkeen verplicht zal worden stelling te kiezen.
Met onze subgroep "Autonomie" willen wij het probleem van het geweld ter diskussie stellen en uitdiepen. Een eerste aanzet daartoe is onze publikatie "Zuchten helpt niet meer. Over de aktie tegen de Andrea Smits."

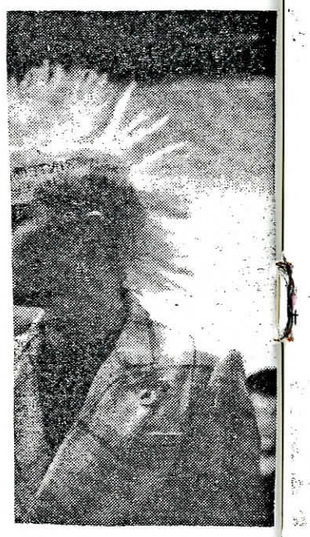

In de nacht van 14 op 15 juni sloegen vijf personen erin de Andrea Smits te Zeebrugge te beklimmen en de boot stuurloos te maken. Ondertussen waren dokwerkers, onder toezicht van rijks- en kernspecialisten, bezig het ruim te vullen met radioaktief afval. Sommige vaten waren lek zodanig dat de dokwerkers bestraald werden en hun geigertellers een hoeveelheid radioaktiviteit aangaven die verschillende keren hoger lag dan de toegelaten waarde. De ingenieurs achtten het niet nodig de vaten te herstellen. De lekken werden gewoon met wat stopverf gedicht en de vaten werden toch verscheept. De volgende dagen schreeuwden de persmedia moord en brand. "De 5" werden beschreven als gevaarlijke terroristen, terwijl ze zich enkel daadwerkelijk wilden verzetten tegen een mogelijke massamoord waarvoor de Belgische staat verantwoordelijk zou zijn.
Zoals zij zelf verklaarden hebben zij hun aktie zonder enige voorbereiding uitgevoerd, met als oorspronkelijke bedoeling de pacifistische bezetting van het schip. Dat zij nadien overgingen tot het kapotslaan van de boordinstrumenten van het schip, was ongetwijfeld een zeer spontane daad in een uitzichtloze situatie, maar heeft niettemin op een konkrete manier het element van het geweld in de strijd tegen kernenergie in ons land ingeluid. Het geweld van de 5 Brusselse autonomen tegen het kernafvalschip is geen "terreurdaad" van "een handjevol op hol geslagen kleinburgers", zoals de pennewips van De Standaard tot uiterst-linkse blaadjes ons willen doen geloven. Wij verkiezen het een sabotagedaad te noemen, t.w. een vorm van geweld die in de sociale strijd aangewend wordt en die, in tegenstelling tot de stadsguerilla (RAF, Rode Brigades, ETA, IRA,...) niet het leven van hooggeplaatste personen of politie-agenten beoogt, maar zich richt tegen levenloze dingen, in het geval van de Andrea Smits de boordinstrumenten van het schip.
Deze vorm van geweld tegen kernenergie heeft niet tot een katastrofe à la Harrisburg geleid. Wij verdedigen deze daad - ondanks de talrijke fouten die er begaan werden. En we hopen dat zij, die om principiële redenen geweld (het tegengeweld tegen de machthebbers) afzweren, hun overwegingen herzien. En zij die uitgekeken raakten op de vreedzame week-end wandelingetjes, willen we aanraden hun Baader-Meinhoffantasiën op te geven, en aan hun vrienden de noodzaak van het tegengeweld in zijn konkrete realiteit ter diskussie te stellen. Het is in deze optiek dat zich onze brosjure situeert.

Wat we nochtans willen vermijden is een splising van de anti-kernenergiebeweging. Wat we in diskussie zouden willen brengen, is het door ons gevreesde gevaar dat de beweging tegen kernenergie zou gespleten worden in een gedeelte dat door de pers en de partijen zal "erkend" worden en naar de onderhandelingstafel gelokt wordt, en een "wild" en te isoleren gedeelte. Volgens ons zou het voor de anti-kernenergiebeweging daarom moeten gaan, alle akties te aksepteren, die verzet uitdrukken. Dit begint bij de akties van "burgerlijke ongehoorzaamheid", loopt via het propageren van vele mogelijkheden, die ook enkelen of kleine groepen kunnen organizeren (stikkers, affiches, blokkaden enz.) tot aan het organizeren van sabotage van het atoomprogramma.
De 5 Brusselse autonomen, die reeds meer dan 4 maanden in voorhechtenis zitten, moeten vrij. Wij hopen dat zowel pacifisten als voorstanders van hardere aktie zich voor hun vrijlating inzetten.

Een tweede punt waarop onze subgroep akties plant, is de werkethiek.

Over werken doen de meest dwaze geruchten de ronde. We zetten er enkelen op een rijtje :

- pas als je werkt ben je een volwaardig lid van 'onze' samenleving omdat je aldus een bijdrage levert aan de groei van de ekonomie;

- in de arbeid vindt de mens zijn/haar volledige ontplooiing ; (aan deze opvatting is het christendom niet geheel vreemd)

- werken maakt vrij : door het verrichten van loonarbeid kun je een onafhankelijke ekonomische positie verwerven ; (standpunt van een belangrijk deel van de vrouwenbeweging)

- werken is gewoon een noodzakelijk kwaad. Als je niet werkt heb je geen geld, of te weinig geld om een beetje redelijk te kunnen leven ;

- door (buitenshuis) te werken, kom je met anderen in kontakt; werken voorkomt isolement; (ook een nogal gangbare opvatting in de vrouwenbeweging)

- alleen door te werken, kan je van binnenuit iets veranderen aan wat er verkeerd is ; (vakbonden, sociaal-demokratie)

MISDADIG

Een zekere meneer Lafargue, in een in de vorige eeuw geschreven boekje, "Het recht op luiheid", bekritizeert de arbeiders dat zij artikelen produceren waar ze zelf niks aan hebben, die ze zelf niet kunnen gebruiken, die alleen maar bestemd zijn voor een kleine, gepriviligieerde klasse. In 1924 voegde Herman Stuurman daaraan toe : "Werken is misdaad. Onder deze misdadige maatschappelijke omstandigheden is scheppen niet mogelijk. Alle werk is misdadig. Werken is meehelpen aan winst maken en uitbuiten; meehelpen aan vervalsing, bedrog, vergiftiging; meehelpen aan oorlogsvoorbereiding; meehelpen aan de vermoording der gehele mensheid. Dat dit nu - meer nog dan toen deze woorden geschreven werden, - de bittere realiteit is, tonen volgende voorbeelden :

- huizen, ook de meest dure en kapitale villa's, worden gebouwd door arbeiders. Maar hoeveel arbeiders hebben zelf geen huis of wonen in een te kleine of verkrotte woning ?

- in de autofabrieken van Mercedes Benz, Peugeot en Rolls Roys verrichten tienduizenden arbeiders geestdodende lopendeband-werk, om wie van deze wagens te kunnen voorzien ? Zichzelf, andere arbeiders ?

- in de metaalindustrie doen arbeiders zwaar, ongezond en vuil werk, opdat de industrie zich van nieuwe machines kan voorzien, waarmee fabrieksbezitters, aandeelhouders en de staat zich weer kunnen verrijken door er weer andere arbeiders aan te laten werken en uit te buiten.

- in bv. de verpakkingsindustrie wordt een hoeveelheid miljeu-vijandig materiaal (plastiek, blik,etc.) geproduceerd, dat de konsument via reklame en verkooptechnieken wordt opgedrongen, dat zorgt voor een gigantische vervuiling en aantasting van 't miljeu, waar diezelfde producent/arbeider weer de dupe van is. Zo tast het proletariaat z'n eigen miljeu aan. Hetzelfde geldt voor tal van andere artikelen - denk aan reinigingsmiddelen, spuitbussen,etc. - en vele andere vervuilingsindustriën, die hun afval dumpen in de woon- en werkgebieden van, precies ja, arbeiders.

- in de farmaceütische industrie wordt voor miljarden geproduceerd aan kalmerende middelen en andere drugs; aldus produceren de arbeiders hun eigen kalmeringsmiddelen, die ze nodig hebben om niet gek of wild te worden van hun eigen arbeidssituatie, en om te kunnen blijven meedraaien in het arbeidsproces - en dus hun eigen onderdrukking.

- een schrijnend voorbeeld is de oorlogsindustrie, waarin arbeiders werken aan de produktie van wapens, vliegtuigen, gifgassen en andere vernietigingsmiddelen, die bepaald niet bedoeld zijn om hun eigen bevrijding mee te bevechten. Nee, ze zijn slechts bedoeld om hun broeders en zusters in andere landen mee om zeep te helpen of zelfs - indien zij opstandig mochten worden - tegen hen zelf gebruikt te worden.

- in de kerncentrales wordt energie geproduceerd dat de hele mensheid kan uitroeien; zij kunnen enkel maar draaiende gehouden worden door de arbeiders die er in werken.

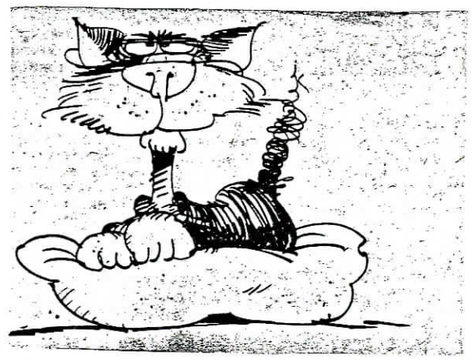

Naar aanleiding van het tumult rond het storten van kernafval en de akties te Zeebrugge wens ik volgende bedenkingen te maken.

1. De aktie van een vijftal personen die grote vernieling hebben aangebracht aan de Andrea Smits, is misschien niet goed te praten, maar dan toch allezins te begrijpen. Onze beleidvoerders houden immers geen enkele rekening met de wens van een meerderheid van de bevolking, die een onverantwoord kernavontuur (met onherstelbare gevolgen voor ons nageslacht) beu zijn. Als zij dan alle kontestatie hiertegen in de wind slaan, is het niet te verwonderen dat sommige mensen uit wanhoop geweld gaan gebruiken. Dat de pers het spelletje goed meespeelt, blijkt uit de verslaggeving van sommige kranten die onmiddellijk deze mensen afschildert als terroristen of anarchisten.

2. De reaktie van burgemeester Van Acker is ergens ook hypokriet. Hij wil geen kernafval op zijn grondgebied, maar hij heeft geen enkel woord gerept over, of bezwaar geuit tegen het feit dat de kernafval in zee zou gestort worden. Is het alleen gevaarlijk misschien te Zeebrugge, en niet in zee?

3. Alhoewel het aktiekomitee tegen kernafval verschillende stappen heeft ondernomen bij de vakbonden om enige solidariteit te bereiken bij de dokwerkers is van hen op geen enkele medewerking gekomen. Integendeel, ik heb vernomen dat sommige dokwerkers medegeholpen hebben de overvallers van de Andrea Smits af te tuigen, en dat ze hierbij te keer gegaan zijn als beesten, zelfs nadat de overvallers reeds volledig overmeesterd waren. Een dokwerker vertelde me persoonlijk „Zij doen het ook maar voor de poen, en de rest interesseert hen niet". Verder hebben zij nog getalmd bij het uitvoeren van het laden omdat ze bij het werk 60% premie kregen en hoe langer ze werkten hoe meer geld ze konden verdienen.

Deze mensen zijn even verantwoordelijk als de grote elektriciteitsbonzen die het net ook maar voor de poen doen en met het leefmilieu geen rekening houden.

(Naam en adres bij redaktie bekend)

ENKELE BESLUITEN

- door te weken, werk je mee en ben je niet alleen medeschuldig aan je eigen onderdrukking, maar ook aan dat van de anderen.

- bevrijding door arbeid is onmogelijk : geestdodende werkomstandigheden, autoritaire arbeidsverhoudingen en de klote produkten die ze vaak opleveren, kunnen niet bevrijdend werken.

Het zijn (nogmaals) de italiaanse autonomen, die onze aandacht gevestigd hebben op het kollossale verzet dat er tegen de arbeid gevoerd wordt. Dit verzet komt tot uiting in het grote aantal jongeren, die het verkiezen op de dop te staan, liever dan in een fabriek te gaan werken; door tijdelijk voor een uitzendbureau te werken, of zwartwerk, komt er tijd vrij om je leven naar je eigen zin in te richten. Maar ook op de fabriek wordt er werkweigering gepraktikeerd : de laatkomers zijn talrijk, de schafttijd wordt zo lang mogelijk gerekt, liever een cigaretje rollen dan een geprefabriceerde opsteken, een plasje maken is een goede gelegenheid om eens met een collega een babbeltje te slaan, enz. Het meest voorkomend is het ziekteverzuim. Zo "betreurt" de automultinational Fiat in 1970 het verlies van 33 miljoen werkuren door ziekteverzuim, wat neerkomt op 18000 (!) afwezige arbeiders per dag, oftewel 12 % van het totale aantal arbeiders. En een amerikaans studiecentrum heeft uitgerekend dat voor 1980 het "stelen van tijd" aan de amerikaanse ekonomie een verlies van 100 miljard dollar veroorzaakte.

beidersklasse uitgevonden, en op wereldschaal verbreide vorm van strijd, die zich de laatste decennia meer en meer perfektioneert", zo schrijven onze italiaanse vrienden. En zij vervolgen "Er bestaan geen historische gegevens over het begin van het werkverzuim, maar zonder twijfel lagen haar voorlopers in de langzaam-aan-aktie, de stiptheidsstaking en de sabotage (vergeldingsmaatregelen aan de machines).
Van elkaar verschillende strijdvormen, maar aan elkaar verwant door het feit, dat ze door de arbeiders zèlf zijn uitgevonden om de schade te beperken van stakingen, die voor hen zijn voorgeprogrammeerd en daarom ondoorzichtig zijn (bedoeld worden de door de vakbonden gekontroleerde stakingen)."

Verlies van 33.000.000 werkuren bij Fiat

In de periode tussen 1967 en '70 ging de strijd in Italië om verkorting van de werkweek. In die tijd werd ook veel gestaakt, maar als je de stakingscijfers vergelijkt met de ziekteverzuim-cijfers zie je, dat gemiddeld tegenover 1 uur staking 10 uren ziekteverzuim stonden.
Er zijn nog meer cijfers die het feit ondersteunen, dat 'ziekteverzuim' zich in Italië ontwikkeld heeft als een vorm van arbeidersstrijd.
De volgende cijfers hebben betrekking op de verwerkingsindustrie, waaronder ook kleine en middelgrote bedrijven vallen:

1967 - 10 stakingsuren op 264 uren ziekteverzuim p.p.

1968 - 13 stakingsuren op 263 uren ziekteverzuim p.p.

1969 - 73 stakingsuren op 322 uren ziekteverzuim p.p.

1970 - 27 stakingsuren op 321 uren ziekteverzuim p.p.

De automultinational FIAT 'betreurt' in 1970 het verlies van 33 miljoen werkuren door ziekteverzuim, wat neerkomt op 18.000 ! afwezige arbeiders per dag, oftewel 12 % van het totale aantal arbeiders.
En dat alles tegenover 3½ miljoen uren van door de vakbonden georganiseerde stakingen....

KOKEN

Werkweigering - in al haar verscheidene vormen - draagt bij aan het verval en de afbrokkeling van de kapitalistische produktiewijze. Het is een vorm van strijd, die niet alleen de patrons doen beven, maar ook de partijen en vakbonden in het harnas jagen. Eisen zij trouwens niet de "handhaving van de werkgelegenheid", "betere arbeidsomstandigheden", soms "verkorting van de werkweek", maar nooit "afschaffing van de loonarbeid" ?

"Geen enkele kommunistische eis is met zo'n groot geweld en zo'n diepe hardnekkigheid uit de socialistische traditie en ideologie uitgestoten, onderdrukt en belachelijk gemaakt, als de werkweigering. Wanneer je een socialist wilt doen koken of ontmaskeren, wanneer hij zich in demagogie verbergt,- provoceer hem dan met de werkweigering !"
Aldus Toni Negri, volgens wie het begrip werkweigering terug in het programma, in de taktiek, in de strategie van de revolutionairen moet opgenomen worden.
De subgroep "Autonomie" van La Cecilia wil haar steentje hiertoe bijdragen, en belooft alvast enkele akties.

R.V.A., let op je tellen !

Aux Etats-Unis

LE COUT DU « VOL DE TEMPS »

Orlando (Floride). — (A.F.P.). — *Le « vol de temps » coûtera cette année quelque 100 milliards de dollars à l'économie américaine contre 40 milliards seulement pour les vols et escroqueries « classiques ». C'est du moins ce qu'affirme dans un rapport publié le 26 septembre M. Robert Half, qui dirige une firme américaine d'embauche de personnel spécialisée dans la gestion financière et l'informatique.*

Parmi les « voleurs de temps », M. Half cite en vrac les employés qui arrivent en retard ou partent en avance, ceux qui parlent trop avec leurs collègues, ceux qui boivent trop de café ou ceux qui restent trop longtemps à table à midi, ceux qui passent leur journée à téléphoner à leurs amis ou leur famille, et ceux qui rêvassent. Le rapport est fondé sur des études réalisées auprès de plus de quatre cents chefs du personnel d'entreprises américaines.

LUIZEN: 20 FRANK PER STUK

De uitbreiding die de luizenplaag sinds enkele jaren in de scholen heeft genomen, heeft enkele pientere Brusselse scholieren op een idee gebracht waarmee zij hun zakgeld op een niet al te vermoeiende manier op peil kunnen houden. Het is immers zo dat wie met luizen geplaagd.. of gezegend is, voor acht dagen van school moet verdwijnen. Zo kunnen de scholieren die over enkele boventallige parasieten beschikken die thans tegen betaling kwijt aan kollega's die er ook wel eens de riem willen afleggen. Sedert enkele weken ligt de prijs per luis in de Brusselse scholen rond 20 fr. per exemplaar.

ALTIJD RECHTDOOR, MAAR ER STAAN GEEN PIJLEN

Als mijn hart rechtstreeks tot jou kon spreken, dan hoefde ik nu mijn hersens niet te pijnigen, maar ik bestijg al de trap naar die stoffige zolder die mijn verstand is. Die verdomde zolder, mijn wieg stond er al, en twintig jaar later komen zendelingen vaan allerlei pluimage zich onder de pannen verdringen om luidkeels een of andere revolutie te prediken. Zal ik,even,luid kelen ?! Beste linksen, vanaf heden moeten we allen een huis kraken, het lot der wereld hangt ervan af! Je m'en fous complètement. De zolder staat in lichte laaie, de ideologieën, de oordelen (ook het Laatste) de redelijkheden, de verantwoorde verantwoordelijkheden, de schuld; alles gaat in rook op.

En wat blijft erover? Een slaapdronken individuutje, nog wat platgewalst door alles wat hem ooit opgedrongen is, alles wat zijn bron in patroontjes heeft gegoten, elke gewoonte, elke herinnering aan het verleden.Datalles is onecht, hypokriet. Elk systeem is een dood, elke behoefte om ergens bij te horen is verraad aan de eigen levensstroom, het betekent een stilstand.

Het wordt heel simpel, maar verdomd lastig. Het enige wat ik kan doen, is niets doen. Ik richt mijn aandacht naar binnen, om te horen wat daar gaande is. Ik laat de bron stromen, en het wordt een rivier. Ik steek er mijn teen effen in en het water is koud. Als ik spring zit ik er midden in, dan houd ik op toeschouwer te zijn, dan hou ik op met denken, ik haat denken. Het verstand tracht voortdurend nog te kontroleren, te beoordelen, te reduceren. Weg ermee!

Er bestaat geen goed noch kwaad. Als ik iets doe, is dat iets wat gebeurt,.meer niet. En na een eerste stap, kan ik een volgende zetten, meer niet. Je kan me in een hokje duwen, bijvoorbeeld, je bent een egoïst, of, gisteren kon je wel afwassen, waarom vandaag dan niet. Ik ben dus zoveel mogelijk onvoorspelbaar.

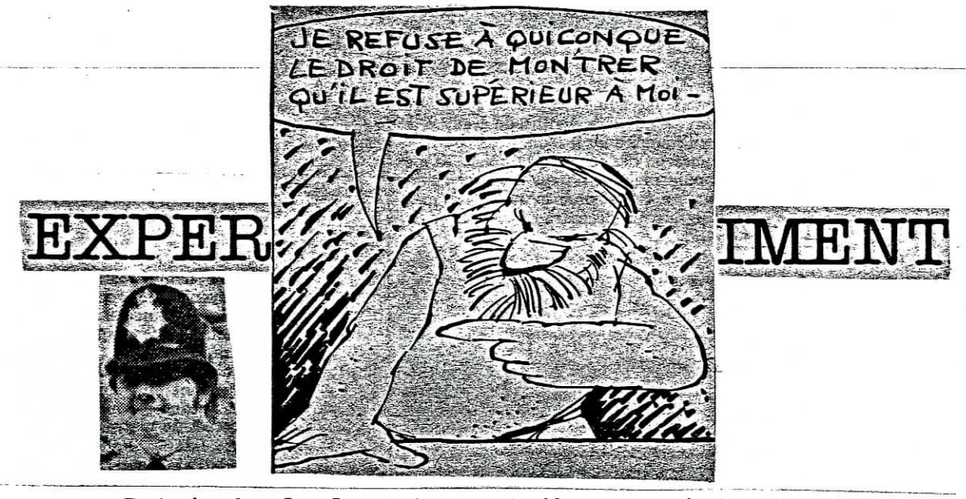

Dat is heel plezant, want ik weet niet wat er morgen gaat gebeuren. Misschien word ik gek, of ga ik de hele dag wat zitten grienen?.Maar aan morgen denke ik liefst niet teveel, want dan leef ik niet, dan hang ik tussen de werkelijkheid van nu en dat wat er nog niet een s is, dus nergens.

Als ik me op die manier in het leven, in mijn leven stort, is er voortdurende verandering, en ik hou me dan ook niet bezig met bestaande of toekomstige maatschappijsystemen, want dat zijn konstrukties van het denken, pogingen om al die individuele levensstromen te onderwerpen aan een dood patroon.

De maatschappij kan je het leven niet schenken, en ook niet door de maatschappij te veranderen zal er meer leven zijn, want elke maatschappij is de diktatuur van het geheel. Hoogstwaarschijnlijk zal er altijd een maatschappij bestaan, maar zelfs als daar een maximum aan vrijheid bestaat, zullen daarom de mensen niet vrijer zijn, want vrijheid komt van binnenuit, niet van buitenaf. Kommunes mislukken omdat de uiterlijke vrije omstandigheden de innerlijke mens niet vrij kunnen maken, en omdat de deelnemers van de gemeenschap de grote bevrijding verwachten Als bepaalde omstandigheden mij met mensen bijeenbrengen in een gemeenschap, zal de kommune of iets dergelijks een feitelijkheid zijn, en geen projektie naar de toekomst.

Morgen begint een nieuwe dag, gelukkig. Slaapwel, tot hier my voice, het is als een steen die je voor de voeten ligt. Doe ermee wat je wil, het kan me geen barst schelen.

Koen van Eden

De linkshandige vrouw

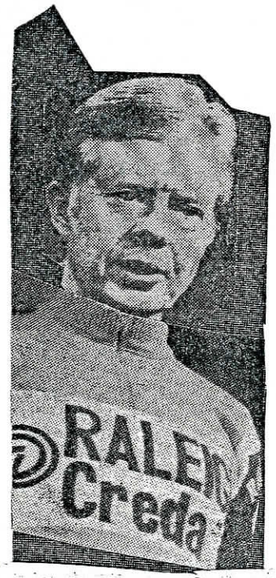

Clo-Clo, le roi du zoo

ANARCHISME, een streven naar vrijheid

zeggen ze...

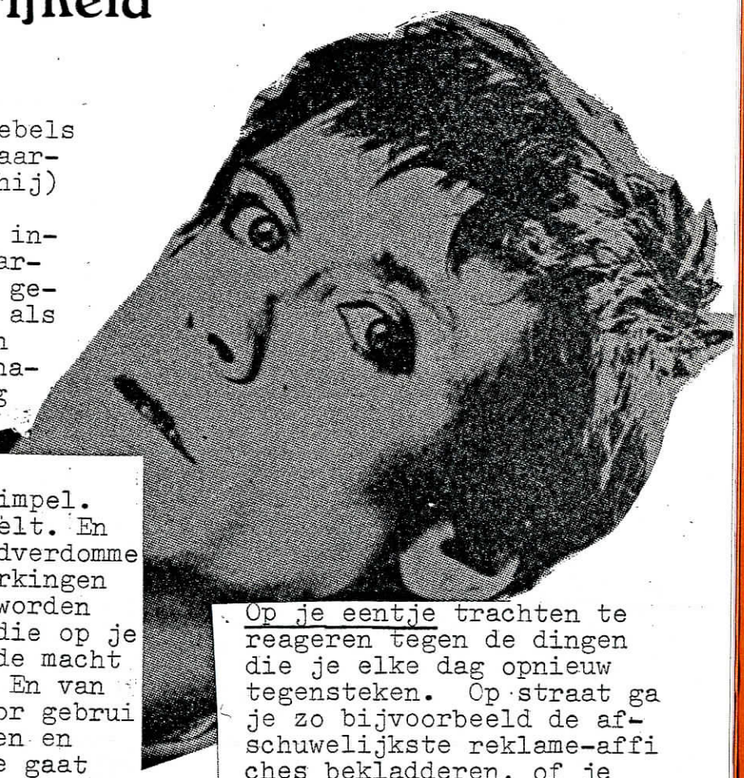

ach jezus, ik krijg de kriebels van al die holle woorden waarvan niemand weet wat zij (hij) er eigenlijk mee bedoeld. Woorden zonder vermoedbare inhoud. Soms vind ik dat anarchisten het woord vrijheid gebruiken op dezelfde manier als de zogenaamde kristenen hun 'eeuwige geluk in het hiernamaals'. Een verantwoording voor hun levenswijze?

Het is eigenlijk heel simpel. Je gaat in op wat je voelt. En wat voel je? Dat je godverdomme genoeg hebt van de beperkingen die je van alle kanten worden opgelegd. Van de druk die op je uitgeoefend wordt. Van de macht die ze over je willen. En van de methoden die ze ervoor gebruiken: systemen, structuren en mensen. Je voelt dat je gaat bezwijken. dat je kapot gaat omdat je er niet tegenop kan. Maar je voelt dat niet alleen, anderen voelen het ook. En dan ga je je samen met anderen verbinden. Vrijwillig - Om voor jezelf en die anderen wat meer

i m
u t te veroveren. Ik zeg
r e
wel: veroveren. Want krijgen zal je ze niet. Enzo ben je niet wat je in dit kapitalistische systeem verondersteld wordt te zijn, namelijk onderdrukker of onderdrukte. Neen je bent wat ze noemen eenontevredene omdat je samen met gelijkvoelenden en -denkenden werkt en vecht voor een (als ik het woord dan toch moet gebruiken:) GELIJKE vrijheid. Bondiger gezegd: Je verzet je.

Dat verzet kan op verschillende manieren gebeuren.
Een eerste vorm is het louter individuele verzet.

Op je eentje trachten te reageren tegen de dingen die je elke dag opnieuw tegensteken. Op straat ga je zo bijvoorbeeld de afschuwelijkste reklame-affiches bekladderen, of je haalt de Mercedes emblemen van die mooie wagens.
Op je werk kom je zoveel mogelijk te laat, of je saboteert de band. Andere vormen zijn het "proletarisch winkelen" in grootwarenhuizen. Of gewoon verontwaardiging trachten op te wekken bij bepaalde individuen door bv. zoals Cohn Bendit vertelt in zijn boek "De Grote Bazaar" dat hij in een sjiek restaurant gewoon een blaadje sla pikte van het bord van zijn overbuur.

Een andere vorm is: samen met enkele anderen een konkreet alternatief uitwerken.

Voorbeelden daarvan binnen La Cecilia zijn de kraakaktie en de werkgroep kommunes. Het feit dat je 2à3 duizend frank huur per maand uitspaart maakt dat je 2à3 dagen op een maand minder hoeft te werken voor een ander zijn villa.

Meer over kraken kan je te weten komen in de "croque-maisons" die werden uitgegeven door de krakers zelf. Wat de werkgroep kommunes betreft: Wij zijn geen neo-romantiekers die dwepen met een "terugkeer naar ons aller moedertje Natuur". Wij zoeken gewoon naar een voor ons aanvaardbare en zinvolle manier van samenleven met anderen. Verder is die kommune dan natuurlijk ook een ideaal centrum van waaruit aktie naar buitenuit kan vertrekken

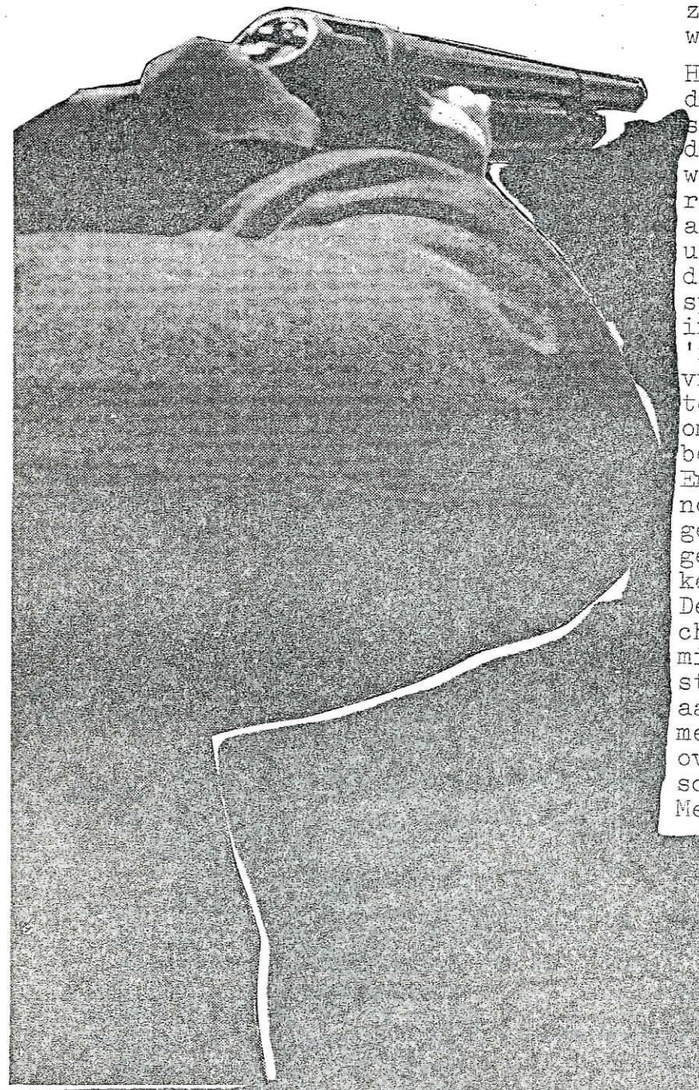

En zo komen we dan bij de derde uitdrukking van verzet: de aktie op grote schaal. Aktie tegen kernenergie, tegen racisme of fascisme...
Alleen...de tijd is gekomen dat iedereen begint in te zien dat aan al die vreedzame, brave protestjes iets mankeert.
We moeten onze mond niet meer alleen opentrekken om te roepen maar ook om onze tanden te laten zien. En als het nodig is moeten we godverdomme bijten ook.

Het probleem van het geweld is dus aan de orde. Daarom een stukje uit Malatesta ter verduidelijking. "Wij zeggen dat geweld rechtvaardig, goed en 'moreel juist' is, én een plicht, als men daarvan gebruik maakt uit zelfverdediging en ter verdediging van anderen, tegen de aanspraken van mensen die geloven in geweld; geweld is slecht en 'immoreel' als het dient om de vrijheid van anderen aan te tasten. Wij zijn geen 'pacifisten' omdat vrede onmogelijk is tenzij beide partijen ernaar verlangen. En verder nog? Revolutie is noodzakelijkerwijs een daad van geweld en is eerder geneigd de geest van het geweld te ontwikkelen dan deze te onderdrukken. De revolutie volgens het anarchistische denken is echter de minst gewelddadige vorm en streeft ernaar een einde te maken aan alle geweld zodra het niet meer nodig is om het geweld van overheid en bourgeoisie uit te schakelen."
Meer hoef ik niet te zeggen.

UIT HET ACHTERHOOFD VAN ARCHIMEDES

Eénieder wil gelukkig zijn. Datgene waarin men verwacht zijn geluk te vinden, noemt men de zin van zijn bestaan. Er zijn er velen, priesters, proffessoren, ministers die mij hun normen, waarden en wetten aanboden als zin voor mijn bestaan. Al deze doma's, als steunpilaren voor de tijdelijke of eeuwige gelukzaligheid konden mij echter niet bevredigen: zij steunen nergens op en verdwijnen met het verdwijnen van hen die er profijt mee doen. Of, zoals het reeds speelde in het achterhoofd van Archimedes: Geef mij een steunpunt en ik zet het op losse schroeven.
Maar als er dan geen standpunt, geen absolute zekerheid is, dan heb ik toch iets wat voor mij een absolute waarde heeft en dat ben ik zelf. En omdat het enige dat ik weet is dat ik besta en omdat omdat ik van alles buiten mij niets weet, zoek ik de zin van mijn bestaan noodzakelijkerwijs in mezelf.

Heeft men een zin voor zijn leven gevonden, dan wordt al het andere zonder betekenis. Daarom wil ik alleen leven voor mezelf en is elke minuut die ik slechts aan anderen besteedt mij een zware last. Daarom wil ik VRIJHEID. Ook weet ik dat ikzelf slaaf zou worden van anderen als ik trachtte anderen voor mij tot slaven te maken. Dat is: VRIJHEID ZONDER MACHTSWELLUST. Dat is het fundament van het anarchisme en daarom noem ik me anarchist.

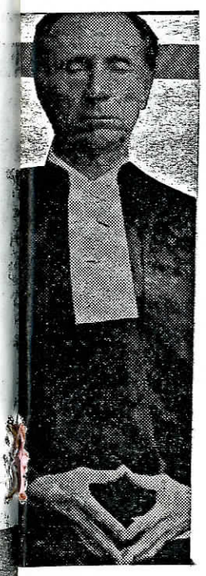

Met deze theoretische bedenkingen zou men reeds kunnen beginnen met het afbreken van de autoriteit van Kerk en Staat, van dogma's en wetten, van moraal en regels, van doctrines, rijkswacht, reclame. Maar iets afbreken als men niet weetwwat er daarna opgebouwd zal worden is nutteloos. Men kan niet blijven afbreken in de hoop dat er op een goede keer eens iets bevredigends uit het puin opschiet. Men leeft tenslotte maar één keer, of niet soms? En zeggen: we breken de autoritaire staat af en vervangen haar door een gemeenschap van vrije individuen, dat is geen konkreet alternatief.

IEDER MAG ER HET ZIJNE MEE AANVANGEN, maar ik verkies de vrije kommune. Een kommune die vrij is in die zin dat geen politiek orgaan macht over haar kan uitoefenen. Wel zou eventueel geluisterd kunnen worden naar een raadgevend orgaan en natuurlijk is er steeds het nodige respekt voor de anderen. Het is allemaal heel eenvoudig: het enige wat ik nodig heb is enkele honderden gelijkdenkenden. Dan kijken we: Hoeveel grond is er om op te leven en hoeveel mensen moeten er een plaats op vinden? We maken de deling en de proef kan voor mijn part door de klub van Rome gemaakt worden.
Als die dan ook niets beter weet kunnen we altijd een koninklijke residentie of een buitenverblijf van Mobutu aanslaan.
Daar zijn dan wellicht ook nog enkele problemen op te lossen, maar ook hierom niet teveel drukte. Nemen we bijvoorbeeld het privébezit, waarvan toch velen een probleem maken. Persoonlijk vind ik een verhouding

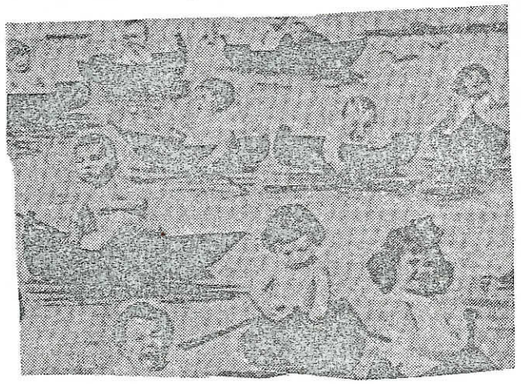

1/3 voor privé/gemeenschappelijk bezit best te doen, al kan ik ook akkoord gaan met een verhouding negen tot zesentwintig. Ik bedoel maar : vind de gepaste mensen om mee samen te werken en de organisatie binnen de kommune zal geen echte problemen meebrengen.

Natuurlijk zou de uitwerking van dit anarcho-communisme slechts een ideologie voor Utopia zijn als ze niet zou blijken te kunnen voldoen aan de eisen waaraan elke maatschappelijke structuur moet kunnen voldoen :

- zij moet de materiele behoeften (eten, drinken, warmte) van haar leden kunnen bevredigen
- zo ook de geestelijke
- zij moet realiseerbaar zijn vooraleer ik deze wereld goed en wel verlaat

Of, om het met iemands anders woorden te zeggen: elke ideologie is materieel, psychologisch en maatschappelijk gedetermineerd. Ik ben ervan overtuigd dat de kommune in haar eigen behoeften kan voorzien als zij niet te klein is, en dat zij de sociaal-geestelijke en instinctieve noden van haar (toch altijd min of meer gelijkgerichte) leden kan bevredigen als zij niet te groot is.
Bovendien heb ik slechts één kommune nodig en ik meen dat deze een goede kans op slagen heeft. Zij maakt immers slechts aanspraak op een beperking van de macht van de heersende orde, in tegenstelling tot de ideologieën die de macht willen overdragen aan een andere orde. de heersende klasse vecht immersdes te harder naarmate haar bestaan in groter gevaar verk eert. Dat is natuurlijk, dat is het instinct van zelfbehoud.
De fundamenten van het anarchisme kunnen op een halve bladzijde gedrukt worden. Over de leefbaarheid van het anarcho-kommunisme zoals ik het zie, zou om goed te zijn wel eens een boek geschreven mogen worden.

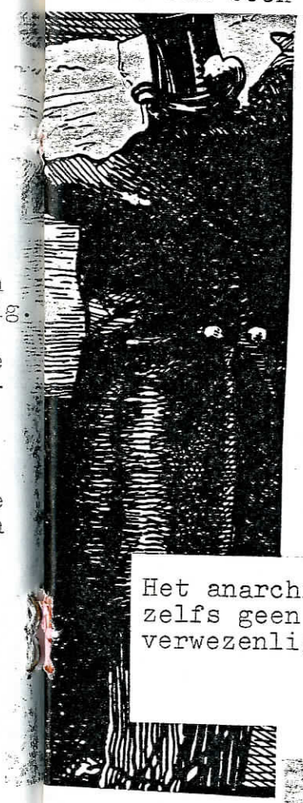

Hier op het einde wil ik nog even naar dat waar alles altijd mee begint: het IK. Doorheen de hele geschiedenis zijn vele militanten en strijders verloren gelopen in de strijd zelf, doordat ze vergaten waar alles mee begonnen was, namelijk dat ze ongelukkig waren en gelukkig wilden worden. De strijd is een uitgesproken middel tot zelfverwerkelijking, maar ze kan ook verslavend werken. Ik geef een voorbeeld. Een fenomeen van deze verslaving is in mijn ogen de wens de arbeidersmassa op te roepen de staat omver te werpen. Daar hebben ook vele anarchosyndikalisten al sinds 200 jaar hun hele leven mee verspild. Ik roep liever: "Weg met de arbeidersklasse!" want het is pas als deze arbeidersmassa geen massa meer is, dat al deze mensen iets voor mij kunnen betekenen. Een daad is slechts goed als ze mij ten goede komt. In de 4de eeuw voor kristus zei Diogenes tot Alexander de Grote: " Ga uit mijn zon". Wie zich verliest in de strijd voor anderen vindt zichzelf niet meer.

Het anarchisme is niet de zin van ons bestaan, het is zelfs geen doel, het is slechts een middel: pas na de verwezenlijking ervan kan ik echt beginnen leven.

W.D.

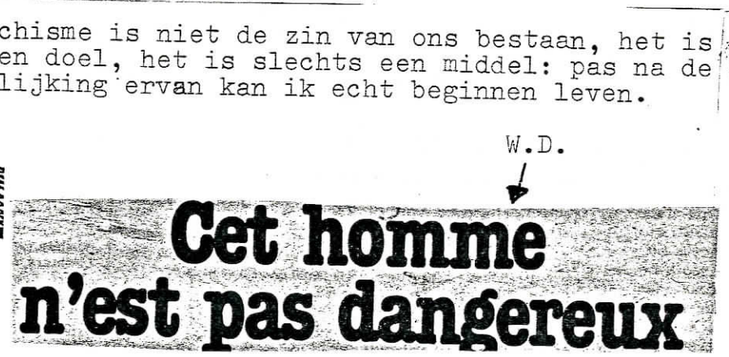

voor een georganiseerde revolutionaire anarchistische beweging

VANDAAG:

- Is het kapitalisme in zijn volle herstrukturering en laat de uitgebuitenen opdraaien voor de gevolgen van de zgn. krisis.
- Is het totale failliet van allerlei soorten sociaal-demokratische en bolsjewistische oplossingen duidelijker dan ooit.
- Versterken de staten hun samenwerking, vooral op het gebied van de repressie met op grote schaal gebruik makend van de fantastische evolutie van de moderne techniek.

Helaas moeten we realiseren, dat de anarchistische beweging (tenminste in Nederland) geheel niet in staat is om zelfs maar een begin van een alternatief te presenteren.
Dit is, naar onze mening, te wijten aan verschillende faktoren, die we vaak in onze beweging vinden:

- De weigering om te proberen de sociaal-ekonomische realiteit van vandaag te begrijpen en te analyseren.
  We komen niet vooruit door het steeds herhalen van oude en verouderde uitspraken.
  Deze puur ideologische houding is nog steeds die van een groot aantal anarchisten.
- Het romantische idee van de "grote anarchistische familie", die bestaat uit het verzamelen in onduidelijke strukturen van allen die klaimen anarchist te zijn, of dit nu individuele anarchisten, pacifisten, anarcho-syndicalisten, anarcho-kommunisten etc. zijn.
  Deze stelling - ook bekend als de synthese theorie - leidt automatisch tot totale ondoeltreffendheid, tot het niet in staat zijn ons te organiseren in de praktijk en het opzetten van een minimum aan gezamelijke strategie.
  Hoe kunnen mensen, die het oneens zijn met elkaar op fundamentele punten, er in slagen om samen te werken?
- Er heerst zelfs onder sommige anarchisten een weigering om te organiseren op zich.
  In naam van een slecht begrepen "individualisme" verwarren zij organisatie met partij, en struktuur met autoriteit.

Erger nog, sommigen zien zelfs helemaal niets in een klassepositie, wat hen leidt naar reformisme en isolatie. Dit verklaart voor een deel de kleinburgerlijke natuur en het marginale karakter van een bepaald anarchistisch milieu.

In deze kontekst is kortgeleden het Walchers Anarchistisch kollektief opgericht in de provincie Zeeland.
We willen proberen:
A. revolutionaire, klasse-anarchistische praktijken en ideeën te verspreiden in ons gebied.
B. tegelijkertijd analyses en praktijkervaringen uitwisselen met andere groepen en individuen, die ook vinden dat het tijd wordt dat het anarchisme zijn ghetto verlaat om weer een aktieve rol te kunnen spelen binnen de beweging voor emancipatie en autonomie van de werkende klasse.

De volgende basisprincipes staan ons voor ogen:
- permanent streven naar theoretische en strategische eenheid.
- kollektieve verantwoordelijkheid.
- libertair federalisme.

Ons doel is te werken naar een vernietiging van de huidige klasse maatschappij, welke naam deze ook heeft.
Wij zijn in woord en daad: anti-kapitalistisch, anti-staat en anti-autoritair.
Het is niet de naam van de toekomstige samenleving, die belangrijk is voor ons (of ze nou anarchistisch, integraal, socialistisch, communistisch of iets dergelijks heet), maar de inhoud staat centraal. Een maatschappij zonder uitbuiting, zonder hiërarchie en zonder loonslavernij.

In Anarcho Stencil Stapel Werk van augustus 1980 staat ons voorstel tot een platform afgedrukt. Graag willen we over deze tekst en volgende van gedachten wisselen met kameraden in Nederland, Vlaanderen en ook elders.

Met kameraadschappelijke groeten,

W.A.K.
Postbus 139,
4330 AC Middelburg
Nederland.

P.S.: Er zijn nog enkele nummers van A.S.S.W. van augustus '80 te verkrijgen bij johny lenaerts, dagobertstraat 54, 3000 Leuven.

Andere brochures door ons uitgegeven:

1. Onderwijs in dienst van het volk. 60 blz. 25fr.
2. Vader, moeder en de kinderen. 58blz. 30fr.
   Een kritiek op het gezin-individuele moteven en maatschappelijke relevantie.
3. Anarcho-Diskus 30fr.
   n°1; Drugs, afschaffen v/d unief, Stirner, Bella Italia, feest en actie
   n°2; Geweld in de linkse beweging, Anarchisme en organisatie, anarcho-syndicalisme.
4. Groque-Maison Drie nummers over de motieven van deze aktie, hoe alles verliep en wat de toekomstverwachtingen zijn 20fr.
5. Zuchten helpt niet meer. 32 blz. 40fr.
   Over de aktie tegen de Andrea Smits

Al deze brochures zijn verkrijgbaar in de Lakenweversstraat, 26.
Bij afname van meer dan 10 stuks is 30 °/o voor de afnemer.
(lekker kapitalistisch!!!°

PRIVE

Zij...
Zij,
zij weten beter dan ik
wat ik gisteren zei.
Zij,
zij weten beter dan ik
hoeveel stenen ik gooide.
Zij,
zij weten beter dan ik
aan welke betogingen ik deelnam.
Zij,
zij weten beter dan ik
wanneer ik thuis kwam.
Zij,
zij weten beter dan ik
met wie ik naar bed ging.
Zij,
zij weten beter dan ik
hoeveel keer ik bezopen was...
Bedankt beste "mensen",
jullie zijn echt...
echt 'n troost voor mij,
'n grote steun - 'n geheugensteun
voor mij.
Verstop je toch niet.
Wil je dat niemand je ziet?
Jullie zijn toch geen bandieten?
Ik herken jullie immers toch.
Ik begrijp dat jullie 'n baan hebben
- 'n goede baan hebben.
Misschien kan ik jullie telefoonnummer krijgen,
dan hoef ik maar even op te bellen
als ik iets over mezelf wens te weten.
Dank U.

18.10.'80
GRAAF DIDIE DE PARIS

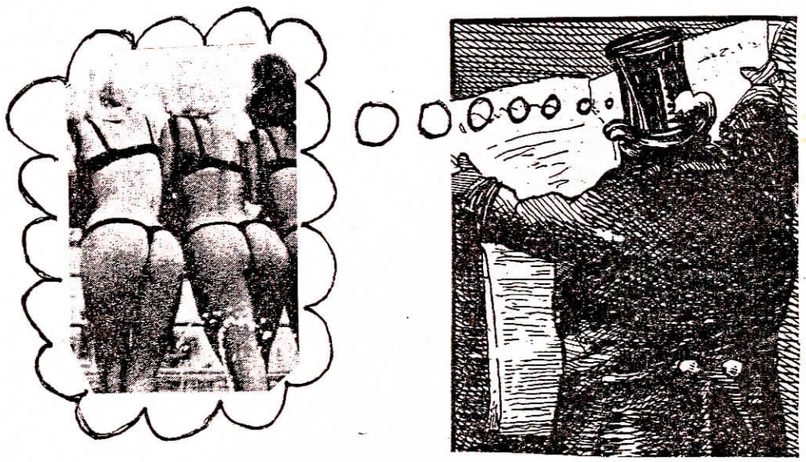

ANNONCE

NOM : DIDIE DE PARIS

ADRESSE ou TEL : Ik durf 18.10.80...

Date limite de parution
.....25.10.80...

TEXTE :

Verplicht visum voor Seks

bedreigt talrijke vrouwen.

WIE KAN IK NOG VERSIEREN?